

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

فارسی

فارسي

مَنْ خَلَقَ الْكَوْنَ؟ وَمَنْ خَلَقَنِي؟ وَلِمَذَا؟

چه کسی جهان را آفریده است؟
و چه کسی مرا آفریده و چرا آفریده است؟

کمیته علمی اداره امور دینی مسجد الحرام و مسجد نبوی

مَنْ خَلَقَ الْكَوْنَ؟ وَمَنْ خَلَقَنِي؟ وَلِمَذَا؟

چه کسی جهان را آفریده است؟
و چه کسی مرا آفریده و چرا آفریده
است؟

اللَّجْنَةُ الْعِلْمِيَّةُ

بِرئاسة الشُّؤْنِ الدِّينِيِّ بِالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْمَسْجِدِ النَّبَوِيِّ

کمیته علمی اداره امور دینی مسجد الحرام و مسجد نبوی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

چه کسی جهان را آفریده است؟ و چه
کسی مرا آفریده و چرا آفریده است؟

کمیته علمی اداره امور دینی مسجد الحرام و مسجد نبوی

آیا من در مسیر درست هستم؟

چه کسی آسمان ها و زمین و آفریدگان بزرگ و بی شمار بین این
دو را آفریده است؟

چه کسی این نظام دقیق و پیچیده را در آسمان و زمین ایجاد
کرده است؟

چه کسی انسان را آفرید و به او شنوایی و بینایی و عقل بخشید و
این توانایی را به او داد که دانش و معرفت کسب کند و حقایق را
درک نماید؟

چه کسی اعضای بدن تان را اینگونه دقیق آفرید و به شما صورتی
زیبا بخشید؟

در آفرینش موجودات زنده با همه تفاوت‌ها و تنوعی که دارند،
 بیندیش. چه کسی این موجودات را با جلوه‌هایی نامحدود آفرید؟
 این جهان با عظمت، چگونه با این قوانین دقیق در طی این
 دوران‌های طولانی، اینگونه منظم و مستقر بوده است؟
 چه کسی نظام حاکم بر این جهان را وضع کرده است (زندگی و
 مرگ، تناسل موجودات زنده، شب و روز، تغییر فصل‌ها و...)?
 آیا این جهان خودش، خود را آفریده است؟ یا آنکه از عدم شکل
 گرفته یا محصول تصادف است؟ الله تعالی می‌فرماید:

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ﴾ ﴿٣٥﴾ أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾

(آیا آنان از هیچ آفریده شده‌اند یا خود آفریننده خویشند؟ * آیا
 آنان آسمان‌ها و زمین را آفریده‌اند؟ [نه] بلکه آنان یقین ندارند).
 [طور: ۳۵-۳۶].

اگر ما خودمان را نیافریده باشیم و به وجود آمدن ما از عدم یا در
 پی تصادف را محال بدانیم، در این صورت حقی که هیچ شک و

تردیدی در آن نیست این است که: این جهان باید خالق بزرگ توانایی داشته باشد، زیرا غیر ممکن است که این هستی خودش خالق خود باشد یا آنکه از هیچ و عدم آمده باشد یا محصول تصادف باشد.

چرا انسان به وجود چیزهایی باور دارد که آنها را نمی‌بیند؟ چیزهایی مانند درک و عقل و روح و احساسات و محبت؟ آیا از این جهت نیست که آثارشان را می‌بیند؟ با این همه، چگونه انسان وجود خالق این هستی با عظمت را که آثار خلقت و صنع و رحمتش را می‌بیند، انکار می‌کند؟

هیچ عاقلی نمی‌پذیرد که به او بگویند: این خانه بی‌آنکه کسی آن را ساخته باشد به وجود آمده است! یا به او بگویند: عدم این خانه را پدید آورده است! با این همه چگونه برخی از مردم این مقوله را می‌پذیرند که این جهان با همه‌ی وسعت و بزرگی آن بدون خالق پدید آمده باشد؟ چگونه عاقل می‌پذیرد که به او گفته شود: این نظم و انضباط دقیق هستی، نتیجه تصادف است؟

همه اینها ما را به یک نتیجه می‌رساند: اینکه جهان پروردگاری بزرگ و توانا دارد که آن را تدبیر می‌کند و تنها او شایسته عبادت

است و هر آنچه جز او عبادت می‌شود، عبادتش باطل است و مستحق عبادت نیست.

پروردگار خالق بزرگ

تنها یک پروردگار خالق وجود دارد و او همان مالک تدبیرگر روزی دهنده است که زنده می‌کند و می‌میراند؛ و اوست که زمین را آفرید و هموار ساخت و مناسب مخلوقاتش قرار داد؛ و اوست که آسمان‌ها و مخلوقات بزرگ در آن را آفرید و برای خورشید و ماه و شب و روز نظم و برنامه‌ای چنین دقیق عنایت نمود که بر عظمت و بزرگی او دلالت دارد.

و اوست که هوا را در اختیار ما قرار داد؛ هوایی که بدون آن قادر به زندگی نیستیم و اوست که باران را بر ما نازل کرد و دریاها و رودها را در اختیار ما قرار داد؛ و اوست که وقتی جنین و در شکم مادران مان هستیم، ما را تغذیه نموده و از ما مراقبت می‌کند، بی‌آنکه قدرت و توانی از خود داشته باشیم؛ و اوست که از هنگام تولد تا مرگ، خون را در رگ‌های ما به گردش می‌آورد.

این پروردگار خالق و روزی دهنده، الله سبحانه و تعالی است.

الله متعال می فرماید:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ بِأَمْرِهِ ۗ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾

(بی گمان، پروردگار شما الله است که آسمانها و زمین را در شش روز آفرید؛ سپس [آن گونه که شایسته جلال و عظمت اوست] بر عرش قرار گرفت. [تاریکی] شب را با [روشنایی] روز می پوشاند که [هریک،] آن [دیگری] را شتابان می جوید و خورشید و ماه و ستارگان را [پدید آورد] که [همگی] به فرمان او به خدمت [انسان] گماشته شده اند. آگاه باشید! آفرینش و فرمانروایی، از آن اوست. پربرکت [و بزرگ] است الله که پروردگار جهانیان است). [اعراف: ۵۴].

الله همان پروردگاری است که هرچه در هستی وجود دارد و ما می‌بینیم و نمی‌بینیم، آفریده است؛ و هر چه جز الله است، مخلوق اوست و تنها او شایسته عبادت است و جز او را نباید عبادت کرد و او در ملک و فرمانروایی یا خلقت یا تدبیر امور جهان یا عبادتش شریکی ندارد.

اگر از روی جدل فرض کنیم کهخدایان دیگری همراه با پروردگار جل جلاله بودند، جهان رو به تباهی می‌رفت، زیرا چنین چیزی امکان ندارد که دو خدا در یک آن، امور جهان را تدبیر کنند. الله تعالی می‌فرماید:

﴿لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا...﴾

(اگر در آن دو (آسمان و زمین) خدایانی جز الله بود، بی شک تباه می‌شدند) [انبیاء: ۲۲].

صفات پروردگار خالق

پروردگار سبحانه و تعالی دارای نام‌های نیکی است که در شمار نمی‌آید و دارای صفات والای پرشمار و بزرگی است که دال بر کمال

اوست. یکی از نام‌های او خالق است و همچنین «الله». یعنی معبودی که فقط او مستحق و شایسته عبادت است بی‌آنکه شریکی در این عبادت داشته باشد. همچنین حی و قیوم و رحیم و رازق و کریم از نام‌های اوست. الله تعالی در قرآن کریم می‌فرماید:

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ﴾

(الله [معبودِ راستین است؛] هیچ معبودی [به‌حق] جز او نیست؛ زنده پاینده [و قائم به ذات] است؛ نه خوابی سبک او را فرا می‌گیرد و نه خوابی سنگین؛ آنچه در آسمان‌ها و زمین است، از آن اوست. کیست که نزد او جز به فرمانش شفاعت کند؟ گذشته و آینده آنان [بندگان] را می‌داند و [آنان] به چیزی از علم او احاطه [و آگاهی] نمی‌یابند، مگر آنچه خود بخواهد. کرسی او آسمان‌ها و زمین را در

بر گرفته است و نگهداشتن آنها بر او [سنگین و] دشوار نیست و او بلندمرتبه [و] بزرگ است). [بقره: ۲۵۵].

و الله تعالى می‌فرماید:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ اللَّهُ الصَّمَدُ ۝ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۝ وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ﴾

(بگو: او الله یکتا و یگانه است)

(الله بی‌نیاز است [و همه نیازمند او هستند])

(نه [فرزندی] زاده و نه زاده شده است)

(و هیچ‌کس همانند و همتای او نبوده و نیست) [اخلاص: ۱-]

[۴].

پروردگار معبود، دارای صفات کمال است

یکی از صفات او این است که معبود است و هر چه جز اوست مخلوق و مکلف و مامور و مقهور.

یکی دیگر از صفات او این است که زنده و پاینده و برپادارنده است؛ چنانکه هر موجود زنده‌ای در هستی را الله زندگی و حیات بخشیده و از عدم به وجود آورده است؛ و پروردگار است که با روزی و کفایتش وجود او را نگه داشته است. پروردگار متعال زنده است و نمی‌میرد و فنا درباره‌ او محال است و قیوم است و نمی‌خوابد و بلکه دچار چرت و خواب نمی‌شود.

از دیگر صفات او این است که علیم و دانا به هر چیز است و چیزی در زمین و آسمان از او پنهان نمی‌ماند.

از دیگر صفات او این است که شنوای بیناست و هر چیزی را می‌شنود و هر مخلوقی را می‌بیند و از وسوسه‌ درون سینه‌ها و آنچه در دل‌ها پنهان داشته‌اند آگاه است و چیزی در زمین و آسمان از او پنهان نمی‌ماند.

همچنین از صفات او این است که قدیر است و چیزی او را ناتوان و درمانده نمی‌سازد و کسی اراده‌ او را بر نمی‌گرداند. هرچه می‌خواهد انجام می‌دهد و هرچه را بخواهد باز می‌دارد و امور را به پیش و پس می‌اندازد و حکمتش روشن و رساست.

از صفات او این است که او آفریدگار و روزی دهنده و تدبیرگر است که خلق را آفرید و تدبیر کرد و همهٔ خلق در قبضهٔ او و تحت سلطهٔ اویند.

از دیگر صفاتش این است که درخواست درمانده را پاسخ می‌دهد و به رنج‌دیده یاری می‌رساند و برای مصیبت‌دیده گشایش حاصل می‌کند و هر مخلوقی چون در مشکل یا تنگایی می‌افتد، ناچار به او پناه می‌برد.

عبادت تنها برای الله تعالی است زیرا تنها اوست که کامل است و مستحق عبادت است نه هیچ دیگری؛ و هر آنچه جز او عبادت شود، معبودی است که به باطل عبادت می‌شود و ناقص است و در معرض مرگ و نابودی.

الله سبحانه و تعالی به ما عقل‌هایی عطا نموده که بخشی از عظمت او را درک می‌کند و در ما فطرتی به جا گذاشته که دوستدار خیر است و شر را بد می‌دارد و هرگاه به الله پروردگار جهانانین پناه ببرد، آرام می‌یابد و این فطرت دال بر کمال اوست و اینکه امکان ندارد او سبحانه و تعالی دارای صفات نقص باشد.

برای عاقل شایسته نیست که جز آن پروردگار کامل را عبادت کند، چه رسد به مخلوقی ناقص مانند خودش یا حتی پایین تر از خود! انسان یا بت یا درخت یا حیوان نمی تواند معبود باشد!

پروردگار، بالای آسمان هایش و بر روی عرش خود است و از خلق خود جداست، و هیچیک از مخلوقاتش در ذات او داخل نیست و چیزی از ذات او در مخلوقاتش نیست، و در هیچیک از مخلوقاتش حلول نمی یابد و در قالب بندگانش شکل نمی گیرد.

هیچ چیز همانند پروردگار نیست و او شنوای بیناست و کسی هم کفو و هم سطح او نیست و از بندگانش بی نیاز است. نه می خورد و نه می خوابد و با عظمتی است که ممکن نیست همسر و فرزند داشته باشد؛ خالق دارای صفات عظمت است و ممکن نیست که به نیاز یا نقص توصیف شود.

الله متعال می فرماید:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضَرْبَ مَثَلٍ فَاستَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا

لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبِ وَالْمَطْلُوبِ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾

(ای مردم، [درباره ناتوانی معبودان باطل] مثلی زده شده است؛ پس به آن گوش دهید: کسانی را که به جای الله [به عبادت و یاری] می خوانید، هرگز نمی توانند مگسی را بیافرینند، حتی اگر [همگی] برای این [کار] جمع شوند؛ و اگر آن مگس چیزی از آنان بُرباید، نمی توانند آن را از او بازپس گیرند. [آری،] طالب و مطلوب (معبود باطل و مگس یا عابد و معبود باطل) هر دو ناتوانند * [آنان] الله را چنان که سزاوار [بزرگداشت] اوست نشناخته اند. بی تردید، الله نیرومند شکست ناپذیر است). [حج: ۷۳-۷۴].

چرا این خالق بزرگ ما را آفریده است؟ و از ما چه می خواهد؟

آیا عاقلانه است که الله این همه مخلوقات را بدون هدف آفریده باشد؟ آیا پروردگار حکیم دانا، این مخلوقات را بیهوده آفریده است؟ آیا عاقلانه است پروردگاری که ما را با این دقت و ظرافت آفریده

و هر آنچه در آسمان‌ها و زمین است در خدمت ما قرار داده، ما را بدون هدف آفریده باشد و بدون پاسخ به مهمترین پرسش‌هایی که ذهن ما را مشغول کرده، رها کرده باشد؟ این سه پرسش که: چرا ما این جاییم؟ پس از مرگ چه خواهد شد؟ و هدف از آفرینش ما چیست؟

آیا عاقلانه است که ستمگر هیچ مجازاتی نبیند و نیکوکار پاداش خود را نیابد؟

الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ﴾^(۱۱۵)

(آیا پنداشته‌اید که شما را بیهوده آفریده‌ایم و به سوی ما بازگردانده نمی‌شوید؟) [مؤمنون: ۱۱۵].

بلکه الله متعال پیامبران را فرستاده تا هدف از وجودمان را بدانیم و راهنمایی مان کرده که چگونه او را عبادت کنیم و به او نزدیکی جوئیم و بدانیم که از ما چه می‌خواهد و چگونه رضایت و خشنودی او را به دست آوریم و ما را از سرنوشت‌مان پس از مرگ آگاه کرده

است.

الله متعال پیامبران را فرستاده تا به ما خبر دهند که تنها او شایسته عبادت است و بیاموزیم که چگونه او را عبادت کنیم و امر و نهی او را به ما ابلاغ کنند و به ما ارزش‌های فاضلانه را بیاموزند که در صورت عمل به آنها زندگی پاکی خواهیم داشت که خیرات و برکات ما را در بر می‌گیرند.

الله متعال پیامبران بسیاری را فرستاده است، همانند نوح و ابراهیم و موسی و عیسی؛ و آنان را با آیات و معجزاتی تایید نموده که دال بر راستگویی و پیامبری و فرستاده شدن آنان از سوی او هستند؛ و آخرین آنها، محمد صلی الله علیه وسلم است.

پیامبران بسیار روشن و واضح به ما خبر داده‌اند که این دنیا محل امتحان است و زندگی حقیقی پس از مرگ خواهد بود

و آنجا برای مؤمنانی که تنها الله را عبادت کرده‌اند و برایش شریکی نیاورده‌اند، بهشتی فراهم شده است؛ چنانکه برای کافرانی که خدایان و معبودان دیگری را به همراه الله عبادت کرده‌اند یا به یکی از پیامبران کفر ورزیده‌اند، دوزخی آماده کرده است.

الله متعال می فرماید:

﴿يَبْنَیْ عَادَمَ إِمَّا یَاتِیَنَّکُمْ رُسُلٌ مِّنْکُمْ یَقْصُونَ عَلَیْکُمْ ءَایَاتِی فَمَنْ أَتَقَىٰ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَیْهِمْ وَلَا هُمْ یَحْزَنُونَ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِینَ کَذَّبُوا بِآیَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَٰئِکَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِیْهَا خَالِدُونَ ﴿٣٦﴾﴾

(ای فرزندان آدم، اگر پیامبرانی از خود شما [نزدتان] بیایند که آیات مرا برای تان بخوانند، [از آنان پیروی کنید]؛ پس کسانی که پرهیزگاری نمایند و [رفتارهای گذشته را] اصلاح کنند، نه ترسی خواهند داشت و نه اندوهگین می شوند * و کسانی که آیات ما را دروغ می پندارند و در برابر آنها [گردن کشی و] تکبر می ورزند، اهل دوزخند و جاودانه در آن خواهند ماند). [اعراف: ۳۵-۳۶].

الله متعال می فرماید:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّکُمْ الَّذِی خَلَقَکُمْ وَالَّذِینَ مِنْ قَبْلِکُمْ لَعَلَّکُمْ تَتَّقُونَ ﴿١﴾ الَّذِی جَعَلَ لَکُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنْ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّکُمْ فَلَا

تَجْعَلُوا لِلَّهِ أُنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّثْلِهِ ۚ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِالنَّارِ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ ۖ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرَىٰ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِن ثَمَرَةٍ رَّرَقَا قَالُوا هَٰذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِن قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَبِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

(ای مردم، پروردگار خود را عبادت کنید، آن کسی که شما و کسانی را که پیش از شما بودند آفرید، تا پرهیزگار شوید).

(آن کس که زمین را برای شما بگسترده و آسمان را همچون سقفی بالای سر شما قرار داد و از آسمان آبی فرو فرستاد و به وسیله آن انواع میوه‌ها را به وجود آورد تا روزی شما باشد؛ بنابراین برای الله همتیانی قرار ندهید، درحالی که می‌دانید).

(و اگر درباره آن چه بر بنده خود [محمد] نازل کرده‌ایم در شک و تردید هستید، اگر راست می‌گویید، سوره‌ای همانند آن

بیاورید و گواهان خود را - غیر از الله - فراخوانید)

(پس اگر چنین نکردید - و هرگز نتوانید کرد - از آتشی بترسید که هیزم آن مردم و سنگ‌ها است و برای کافران آماده شده است).
(و [ای پیامبر،] به کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده‌اند، مژده بده که باغ‌هایی [از بهشت] برای‌شان [در پیش] است که از زیر [درختان] آن جویبارها جاری است. هر زمان که میوه‌ای از آن به آنان داده شود، می‌گویند: این همان است که پیش از این روزی ما شده بود؛ درحالی که شبیه آن به آنان داده شده بود؛ و [در آنجا] همسرانی پاک دارند و در آن جاودانه خواهند ماند).
[بقره: ۲۱-۲۵].

چرا پیامبران متعددی آمده‌اند؟

الله متعال پیامبرانش را به سوی امت‌ها فرستاده است و امتی نیست مگر آنکه الله پیامبری را به سوی‌شان فرستاده تا آنان را به عبادت پروردگارشان دعوت کند و امر و نهی او را به آنان ابلاغ نماید

و هدف دعوت همه آنها عبادت الله عزوجل به یگانگی بوده است؛ و هرگاه امتی شروع به ترک یا تخریب توحیدی می کردند که پیام پیامبرانش به آنها بوده است، خداوند پیامبر دیگری را برای نشان دادن راه درست به سوی آنها می فرستاد تا مردم را با توحید و طاعت الله به فطرت درست شان بازگرداند،

تا آنکه الله متعال، سلسله پیامبران را با محمد علیه الصلاة والسلام به پایان رساند. پیامبری که با دین کامل و شریعت جاودان و فراگیر تا روز قیامت به سوی همه بشر فرستاده شده است؛ شریعت مکمل و ناسخ شرایع پیشین؛ و پروردگار عزوجل خود تا روز قیامت عهده دار و ضامن بقا و دوام این دین شده است.

هیچکس مؤمن به حساب نمی آید تا آنکه به همه پیامبران ایمان بیاورد.

الله عزوجل فرستنده پیامبران است و همه بندگان را به اطاعت از آنها امر کرده است؛ و هرکس به رسالت یکی از آنها کفر ورزد به همه کافر شده است و گناهی بزرگ تر از این نیست که انسان، وحی پروردگار را رد نموده و نپذیرد و از پذیرش آن سرباز زند؛ بنابراین

برای ورود به بهشت، باید به همه پیامبران ایمان داشت.

بنابراین در این دوران بر همه واجب است که به الله و همه پیامبران الله و روز قیامت ایمان داشته باشند و این ممکن نیست مگر با ایمان و پیروی از آخرین آنها یعنی محمد صلی الله علیه وسلم که با معجزه جاودان یعنی قرآن کریم تایید شده است؛ معجزه‌ای که الله متعال تا هنگامه‌ی به ارث بردن زمین و ساکنانش، عهده‌دار محافظت از آن شده است.

الله متعال در قرآن کریم ذکر نموده است که هرکس ایمان به پیامبری از پیامبران را رد کند، کافر به الله و تکذیب کننده وحی اوست. حق تعالی می‌فرماید:

﴿إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ۝ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ۝﴾

(کسانی که به الله و پیامبرانش کفر می‌ورزند و می‌خواهند میان

الله و پیامبرانش جدایی اندازند و می گویند: «ما به بعضی ایمان داریم و بعضی را انکار می کنیم» و می خواهند در این [میان، بین کفر و ایمان برای خود] راهی برگزینند * آنان به راستی کافرنده و ما برای کافران عذابی خفت بار مهیا کرده ایم). [نساء: ۱۵۰-۱۵۱].

به همین دلیل ما مسلمانان - چنانکه الله امر نموده - به الله و آخرت ایمان داریم و به همه پیامبران و کتاب های پیشین ایمان داریم. الله تعالی می فرماید:

﴿ءَاٰمَنَ الرَّسُوْلُ بِمَا اُنْزِلَ اِلَيْهِ مِنْ رَّبِّهِ ۚ وَالْمُؤْمِنُوْنَ كُلُّ ءَاٰمَنَ بِاللّٰهِ وَمَلَٰئِكَتِهٖ وَكُتُبِهٖ وَرُسُلِهٖ ۚ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ اَحَدٍ مِّنْ رُّسُلِهٖ ۚ وَقَالُوْا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا ۚ غُفْرٰنَكَ رَبَّنَا ۚ اِلَيْكَ الْمَصِيْرُ ﴿٢٨٥﴾﴾

(رسول [الله] به آنچه از [سوی] پروردگارش بر او نازل شده ایمان آورده است و مؤمنان [نیز] همگی به الله و فرشتگانش و کتاب هایش و پیامبرانش ایمان آورده اند؛ [و سخن شان این است که]: میان هیچ یک از پیامبرانش فرق نمی گذاریم [و به همه ایمان داریم]. و گفتند: شنیدیم و اطاعت کردیم. پروردگارا، آمرزش تو را

[خواهانیم] و بازگشت [تمام امور] به سوی توست). [بقره: ۲۸۵].

قرآن کریم چیست؟

قرآن کریم همان کلام الله و وحی اوست که بر آخرین پیامبران، محمد ﷺ نازل کرده است؛ و بزرگ‌ترین معجزه دال بر صدق و راستی پیامبری ایشان ﷺ است. قرآن کریم در احکامش حق است و در اخبارش راست و درست.

الله تعالی تکذیب کنندگان را به مبارزه طلبیده که حتی یک سوره مانند آن را بیاورند اما به سبب عظمت مضمون این کتاب و جامع بودن محتوایش در همه‌ی امور مربوط به دنیا و آخرت مردم، در این چالش شکست خوردند و عاجز ماندند. قرآن کریم همه حقایق ایمانی را که باید به آن باور داشت در خود دارد.

چنانکه قرآن کریم هر امر و نهی‌ای را که انسان باید در رابطه با خود و پروردگارش و دیگر مردم در نظر بگیرد و بر اساس آن رفتار کند، در خود جای داده است و همه اینها در قالب اسلوبی عالی از نظر بلاغت و بیان ارائه شده است.

همچنین قرآن شامل بسیاری از ادله عقلی و حقایق علمی است که ثابت می کند امکان ندارد این کتاب کار بشر باشد بلکه کلام الله سبحانه و تعالی است.

اسلام چیست؟

اسلام یعنی تسلیم شدن در برابر الله با توحید و گردن نهادن به امر او با طاعت و جامه‌ی عمل پوشیدن به شرع او با رضایت و پذیرش کامل؛ و کفر ورزیدن به هر آنچه جز الله عبادت می شود.

الله متعال پیامبران را با یک رسالت فرستاده است: دعوت به عبادت فقط الله که شریکی ندارد و کفر ورزیدن به هر آنچه جز الله عبادت می شود.

اسلام دین همه پیامبران است، چنانکه دعوت همه پیامبران یکی است، هرچند شریعت‌های آنان گوناگون است؛ و مسلمانان امروزه تنها کسانی هستند که به دین صحیحی که همه پیامبران آن را آورده اند، متمسک هستند؛ و رسالت اسلام در این دوران تنها رسالت حق و آخرین پیام از سوی خالق بشریت است.

پروردگاری که ابراهیم و موسی و عیسی علیهم السلام را فرستاده است، همان ذاتی است که آخرین پیامبران یعنی محمد ﷺ را فرستاده است و شریعت اسلام نسخ کننده شریعت‌های پیش از خود است. همه ادیانی که امروز مردم بر اساس آن عمل و عبادت می‌کنند - به جز اسلام - ادیانی ساخته شده به دست بشر هستند یا ادیانی هستند که اصل‌شان الهی بوده، اما بشر در آن دست برده و در نتیجه به مخلوطی از خرافه‌های انباشته و افسانه‌های نقل شده و ایده‌های بشری تبدیل شده است.

اما دین مسلمانان تنها دین واضحی است که تغییر نیافته است؛ چنانکه عبادت‌های‌شان که با آنها عبادت می‌کنند، تنها و تنها برای الله است؛ لذا همه آنها نمازهای پنجگانه را به جا می‌آورند و زکات اموال‌شان را می‌دهند و ماه رمضان را روزه می‌گیرند. در قانون آنها یعنی قرآن کریم تامل کنید که در همه سرزمین‌های‌شان یکی است. الله تعالی می‌فرماید:

﴿...الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ

لَا تُثْمِرِينَ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣﴾

(امروز دین‌تان را برای شما کامل کردم و نعمتم را بر شما تمام نمودم و اسلام را [به عنوان بهترین] دین برای تان برگزیدم. اما هرکس [برای حفظ جان خود و] بدون آنکه به گناه متمایل باشد، [به خوردن گوشت‌های ممنوعه] ناچار شود [گناهی بر او نیست]. به راستی که الله آمرزندهٔ مهربان است) [سورهٔ مائده: ۳].

الله تعالی در قرآن کریم می‌فرماید:

﴿قُلْ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ عَلَىٰ إِبْرٰهٖمَ وَإِسْمٰعٖلَ وَإِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٥﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿٨٥﴾﴾

(بگو: به الله و آنچه بر ما نازل شده و آنچه بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط (فرزندان یعقوب) نازل گردیده و آنچه به موسی و عیسی و [دیگر] پیامبران از جانب پروردگارشان داده شده، ایمان آوردیم، میان هیچیک از آنان فرقی نمی‌گذاریم و ما او

را فرمانبرداریم * و هرکس دینی غیر از اسلام برگزیند، هرگز از او پذیرفته نخواهد شد و در آخرت از زیانکاران است). [آل عمران: ۸۴-۸۵].

دین اسلام یک برنامه فراگیر برای زندگی است که هماهنگ با فطرت و عقل است و دل‌های سالم آن را می‌پذیرند. خالق بزرگ، این دین را برای مردم وضع نموده که دین خیر و سعادت برای همه مردم در دنیا و آخرت است و نژادی را بر نژادی دیگر و رنگی را بر رنگی دیگر برتری نمی‌دهد و مردم همه در آن برابر هستند و کسی در اسلام بر دیگری برتری نمی‌یابد مگر به اندازه کارهای نیک خود.

الله متعال می‌فرماید:

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنَّثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُم بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (۹۷)

(هرکس - مرد یا زن - که کار نیک کند و مؤمن باشد، قطعاً او را [در دنیا] به زندگانی پاک و پسندیده‌ای زنده می‌داریم و [در آخرت نیز] بر اساس نیکوترین [طاعت و] کاری که می‌کردند، به

آنان پاداش می دهیم) [نحل: ۹۷].

اسلام راه سعادت است

اسلام دین همه پیامبران و دین الله برای همه مردم است و مخصوص عرب نیست.

اسلام راه سعادت واقعی در دنیا و خوشی و نعمت دائمی در آخرت است.

اسلام تنها دینی است که به نیازهای روح و بدن پاسخ می گوید و همه مشکلات انسانیت را حل می کند. الله تعالی می فرماید:

﴿قَالَ أَهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمًى ﴿١٢٤﴾﴾

(فرمود: [شما دو تن همراه ابلیس] همگی از بهشت فرود آید، درحالی که دشمن یکدیگرید. پس هرگاه از [جانب] من رهنمودی برای تان رسید، [بدانید] هرکس از هدایت من پیروی کند، نه گمراه

می‌شود و نه [از عذابِ دوزخ] به رنج می‌افتد * و کسی که از یاد
من رویگردان شود، یقیناً زندگی سختی خواهد داشت و روز قیامت
او را نابینا برمی‌انگیزیم). [طه: ۱۲۳-۱۲۴].

مسلمان در دنیا و آخرت چه استفاده ای می کند؟

اسلام فواید بسیار بزرگی دارد، از جمله:

- رستگاری و کسب این افتخار در دنیا که انسان بنده الله است
نه بنده هوای نفس و شیطان و شهوات.

- رستگاری در آخرت که مورد مغفرت الله قرار می‌گیرد و
خشنودی او را به دست می‌آورد و خداوند او را وارد بهشت می‌کند
و به رضوان و نعمت ابدی دست یافته و از عذاب دوزخ نجات
می‌یابد.

- مؤمن در روز قیامت به همراه پیامبران و صدیقان و شهدا و
صالحان خواهد بود - و آنان چه نیک همراهانی هستند - و کسی
که ایمان نیاورد به همراه طاغوت‌ها و بدان و مجرمان و تباہکاران

خواهد بود.

- کسانی که الله آنان را وارد بهشت می کند، در نعمت ابدی زندگی خواهند کرد بی آنکه بمیرند یا بیمار شوند یا دچار درد و پیری و غم شوند و هر خواسته ای که داشته باشند برآورده خواهد شد، اما کسانی که دوزخی شوند، در عذابی همیشگی خواهند بود که قطع نخواهد شد.

- در بهشت لذت هایی هست که چشمی ندیده و گوشی درباره آنها نشنیده و به ذهن انسانی خطور نکرده است. یکی از دلایل آن این رهنمود الهی است که می فرماید:

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنِثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَوةً طَيِّبَةً ۖ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾^{۹۷}

(هر کسی که کار شایسته ای انجام دهد، [خواه] مرد باشد یا زن، درحالی که مؤمن است، او را به حیاتی پاک زنده می داریم و مسلماً پاداش شان را به [حسب] بهترین اعمالی که انجام می دادند، به آنها می دهیم). [نحل: ۹۷].

و الله متعال می فرماید:

﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ (۱۷)

(هیچ کس نمی داند به [پاس] آنچه [این مؤمنان در دنیا] انجام می دهند، چه [بسیار مایه] روشنی چشم‌ها برای‌شان نهفته است).
[سوره سجده: ۱۷].

غیر مسلمان چه ضرری می کند؟

انسان در صورت پذیرفتن اسلام، بزرگ‌ترین علم و معرفت را از دست می دهد که شناخت و علم نسبت به الله است؛ ایمان به الله را از دست می دهد که به انسان در دنیا امنیت و آرامش و در آخرت نعمت و خوشی دائمی عنایت می کند.

در این صورت انسان اطلاع از بزرگ‌ترین کتابی که خداوند به سوی مردم نازل کرده است و ایمان به این کتاب بزرگ را از دست خواهد داد.

او ایمان به پیامبران بزرگ و همراهی آنان در بهشت را از دست

خواهد داد و در قیامت همراه و همنشین شیاطین و جنایتکاران و طاغوت‌ها در آتش جهنم خواهد بود که چه بد خانه و کاشانه و همسایگانی خواهد داشت.

الله متعال می‌فرماید:

﴿قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَلَا ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١٥﴾ لَهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِّنَ النَّارِ وَمِن تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ عِبَادُهُ يَعْبَادُونَ فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾﴾

(بگو: زیانکاران [واقعی] کسانی هستند که [به طمع دنیا] خود و خانواده‌های‌شان را در رستاخیز به زیان انداختند. آگاه باشید که این، همان زیان آشکار است * بر بالای سر و زیر پای‌شان طبقاتی از آتش است. این است آنچه الله بندگان را از آن می‌ترساند. ای بندگان من، از [نافرمانی] من پروا کنید). [زمر: ۱۵-۱۶].

کسی که خواهان نجات در آخرت است،
باید مسلمانی باشد که از الله اطاعت کند و از
پیامبرش محمد صلی الله علیه وسلم پیروی کند.

از جمله حقایقی که پیامبران علیهم السلام بر آن متفق هستند این است که کسی در آخرت نجات نمی‌یابد جز مسلمانانی که به الله تعالی ایمان آورده‌اند و در عبادتش کسی را شریک نساخته‌اند و به همه پیامبران ایمان آورده‌اند. بنابراین همه پیروان پیامبران که به آنان ایمان آورده و تصدیق‌شان کرده‌اند، وارد بهشت می‌شوند و از دوزخ نجات می‌یابند.

لذا کسانی که در زمان پیامبر خدا موسی علیه السلام بودند و به او ایمان آوردند و از آموزه‌هایش پیروی نمودند، مسلمان و مؤمنانی نیکوکار هستند، اما پس از اینکه الله متعال عیسی علیه السلام را به پیامبری مبعوث کرد، بر پیروان موسی واجب گردید که به عیسی ایمان بیاورند و از او پیروی کنند.

و به این ترتیب کسی که به عیسی ایمان آورد، مسلمانی نیکوکار است، اما آنکه ایمان به پیامبری عیسی را نپذیرد و بگوید من بر دین موسی خواهم ماند، مؤمن نیست؛ چون ایمان به پیامبری را رد کرده که الله او را فرستاده است.

و در نهایت بعد از اینکه الله متعال آخرین پیامبران یعنی محمد

ﷺ را مبعوث نمود، بر همه واجب نمود که به او ایمان بیاورند، زیرا پروردگار متعال که موسی و عیسی را فرستاده، خاتم پیامبران محمد را نیز فرستاده است؛ بنابراین کسی که به رسالت محمد ﷺ کفر ورزد و بگوید که بر پیروی از موسی یا عیسی باقی خواهد ماند، مؤمن نیست.

و این کافی نیست که بگوید او به مسلمانان احترام می‌گذارد و صدقه و کمک به نیازمندان برای نجات او در آخرت کافی نیست، بلکه باید به الله و کتاب‌هایش و پیامبرانش و آخرت ایمان داشته باشد تا آن اعمال را خداوند متعال از او بپذیرد! زیرا گناهی بزرگ‌تر از شرک و کفر به الله یا نپذیرفتن و رد وحی‌ای که الله نازل نموده یا رد پیامبری آخرین پیامبران او، محمد ﷺ نیست.

بنابراین یهودیان و نصرانیان و دیگرانی که از بعثت رسول الله ﷺ آگاه شده‌اند و ایمان به او را نپذیرفته‌اند و از وارد شدن به اسلام سر باز زده‌اند تا ابد در آتش دوزخ ماندگار خواهند شد و این حکم الله است نه حکم کسی از بشر. الله تعالی می‌فرماید:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ

خَالِدِينَ فِيهَا أُولَئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ﴿٦﴾

(بی‌گمان، کسانی از اهل کتاب و مشرکان که کافر شدند، جاودانه در آتش جهنم خواهند ماند؛ آنان بدترین آفریدگان هستند).
[بینه: ۶].

و از آنجایی که آخرین رسالت از سوی الله به بشریت نازل شده است بر هر انسانی که در مورد اسلام و رسالت آخرین پیامبر الهی محمد ﷺ می‌شنود، واجب است که به او ایمان بیاورد و از شریعت او پیروی نموده و از امر و نهی او اطاعت کند. بنابراین کسی که درباره این رسالت پایانی بشنود و آن را نپذیرد، خداوند هیچ عملی را از او نخواهد پذیرفت و در آخرت او را عذاب خواهد نمود.

از جمله دلایل این مساله، این آیه است که می‌فرماید:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ (۸۵)

(و هرکس دینی جز اسلام برگزیند، هرگز از او پذیرفته نخواهد شد و او در آخرت از زیانکاران است). [آل عمران: ۸۵].

و الله متعال می فرماید:

﴿قُلْ يَتَاهِلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّن دُونِ اللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ﴾ (٦٤)

[ای پیامبر،] بگو: ای اهل کتاب، به سوی سخنی بیاید که میان ما و شما عادلانه است [و انحرافی از حق در آن نیست:] که جز الله را عبادت نکنیم و چیزی را [در قدرت و تدبیر] با او شریک نسازیم و برخی از ما برخی دیگر را به جای الله، معبود نگیرند. اگر آنان [از این دعوت] روی گردانند، پس [ای مؤمنان، به آنان] بگویید: گواه باشید که ما تسلیم [اوامر الهی] هستیم. [آل عمران: ٦٤].

چه چیزی برای مسلمان لازم است؟

برای مسلمان، ایمان آوردن به این شش رکن واجب است:

ایمان به الله تعالی و اینکه او خالق و روزی دهنده و تدبیر کننده

و مالک است و چیزی همانند او نیست. نه همسری دارد و نه فرزندی؛ و تنها او مستحق عبادت است و نباید همراه او دیگری را عبادت نمود؛ و باید معتقد بود که عبادت هرچه جز الله عبادت می‌شود، باطل است.

ایمان داشتن به ملائکه با این توضیح که آنها بندگان الله هستند و از نور آفریده شده‌اند و یکی از کارهایی که به آنان سپرده است، نزول وحی بر پیامبران می‌باشد.

ایمان به همه کتاب‌هایی که الله تعالی بر پیامبران نازل کرده (مانند تورات و انجیل پیش از تحریف‌شان) و آخرین کتاب آسمانی، قرآن کریم.

ایمان داشتن به همه پیامبران از جمله نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و آخرین آنان محمد ﷺ که همگی انسان بودند و از جنس بشر که الله متعال آنان را با وحی خود تایید نموده و به آنان آیات و معجزاتی عنایت نمود که دال بر راستگویی و صداقت آنان بود.

ایمان داشتن به آخرت؛ آنگاه که خداوند اولین و آخرین مردم را زنده نموده و برمی‌انگیزد و میان خلق خود داوری می‌کند و مؤمنان

را وارد بهشت و کافران را به دوزخ وارد می کند.

ایمان داشتن به تقدیر و اینکه الله تعالی هر چیزی را که در گذشته بوده و در آینده خواهد بود، می داند؛ و الله همه اینها را می داند و نوشته و خواسته است و همه چیز را آفریده است.

و اینکه خداوند را به آنچه که از نماز و زکات و روزه و حج اگر توانستی به سوی آن راهی داشته باشی عبادت کنی. سپس بر اوست که دین خود را بیاموزد، دینی که منبع خوشبختی او در دنیا و نجاتش در آخرت خواهد بود.

فهرست

- چه کسی جهان را آفریده است؟ و چه کسی مرا آفریده و چرا آفریده است؟
۲.....
- پروردگار خالق بزرگ ۵
- این پروردگار خالق و روزی دهنده، الله سبحانه و تعالی است. ۶
- صفات پروردگار خالق ۷
- پروردگار معبود، دارای صفات کمال است ۹
- چرا این خالق بزرگ ما را آفریده است؟ و از ما چه می‌خواهد؟ ۱۳
- چرا پیامبران متعددی آمده‌اند؟ ۱۸
- هیچکس مؤمن به حساب نمی‌آید تا آنکه به همه پیامبران ایمان بیاورد. ۱۹
- قرآن کریم چیست؟ ۲۲
- اسلام چیست؟ ۲۳
- اسلام راه سعادت است ۲۷
- مسلمان در دنیا و آخرت چه استفاده ای می‌کند؟ ۲۸
- غیر مسلمان چه ضرری می‌کند؟ ۳۰
- کسی که خواهان نجات در آخرت است، باید مسلمانی باشد که از الله اطاعت کند و از پیامبرش محمد صلی الله علیه وسلم پیروی کند. ۳۱

چه چیزی برای مسلمان لازم است؟ ۳۵

رسالة الحرمين

پیام الحرمين

محتوای راهنما برای زیارت کنندگان مسجدالحرام و مسجدالنبی به زبان های مختلف

